

Muzicuța cu schimbător

Aveam o muzicuță pe cinste. Mi-a dispărut într-o recreație. Și ce muzicuță era! Parcă o văd. Nu era ca toate muzicuțele. Avea și schimbător. Abia mi-o cumpărase tata. A dat o groază de bani pe ea. El nu știe că n-o mai am. Dacă ar afla, s-ar supăra. Și pe drept cuvânt. Nu-i nicio săptămână de când mi-a adus-o.

Mama știe. I-am spus. Mi-a zis vreo câteva, dar nu m-a bătut! Să mă bată pentru o muzicuță! Fie ea și cu schimbător! De-atunci, gândul numai la ea îmi este. Uite, și acum, Oprinescu e scos la tablă, și eu nu știu de ce.

— Dinule!

Cine mă strigă? A, da, tovarășul profesor. Mă ridic în picioare.

— Prezent!

— La ce te gândești, Dinule?

— La muzi... La nimic, tovarășe profesor.

c-a-nceput să plângă Oprinescu. Nu i-ar fi rușine! El fură și el plânge!

— Dacă mai dați în mine, mă duc la cancelarie.

— Dă-i drumul, Chirule! Lasă-l să se ducă la cancelarie. Lasă-l, mă, să se ducă. Să vedem, are curaj?... Du-te, mă, și spune că mi-ai furat muzicuța!

— Dar ce, ți-am furat-o? Am vrut să învăț să cânt și eu cu ea.

— Foarte frumos, Oprinescule! Adică eu, dacă aș vrea să învăț să cânt la pian, ar trebui să mă duc să fur pianul lui Tomoniu?

Tomoniu e vecinul nostru și are pian. Toată ziua zdrăngăne la el fata lui. Zdrăngăne fiindcă nu știe să cânte. Acum învață.

— De ce nu mi-ai cerut-o, mă? strig la Oprinescu.

— Cum nu ți-am cerut-o? Ți-am cerut-o!

Auziți, mai și minte! Mai e și mincinos după ce că fură ca un nerușinat. Cel mai urâcios lucru e să furi și să minți.

— Când mi-ai cerut-o, mă?

— În prima zi când ai venit cu ea la școală și nu ai vrut să mi-o dai, ziceai că bag scuipat în ea.

— Ți-am cerut-o? Pe cuvântul meu că e nebun! Uite cu cine stăm noi în clasă! Cine e în detașamentul nostru de pionieri! Un mincinos

Poate cea mai cunoscută carte a lui Nicuță Tănase, *Muzicuța cu schimbător* a fost, pentru multe generații, una dintre „cărțile de aur ale copilăriei”. Umorul împletit cu aventura, dialogurile vioaie și limbajul simplu, „de cartier”, ritmul alert și miza „Misiunii X” au făcut – și continuă să facă – din această cărticică o lectură plăcută și captivantă. Ar merita amintit că textul lui Nicuță Tănase a stat la baza scenariului filmului *Ora H* (1956), regizat de Andrei Blaier și Sinișa Ivetici.

Nicuță Tănase (1924-1986) a publicat povestiri, foiletoane satirice și fragmente de roman în ziare și reviste ale vremii, dar și nuvele, printre care: *M-am făcut băiat mare*; *Muzicuța cu schimbător*; *Ațiunea P. 1500*; *Derbedeii*; *Astăzi e ziua mea*; *Am fugit de-acasă*; *Ce oameni, domnule!*; *Băiat bun, dar ... cu lipsuri*; *Eu și îngerul meu păzitor – Mitică* ș.a.

Textele lui Nicuță Tănase sunt cu precădere umoristice, pline de vervă, având profunde note autobiografice și descriind mai ales viața din mediul citadin, privită prin ochii copilului și ai adolescentului.

Nicuță Tănase a primit, în 1979, Premiul Asociației Scriitorilor din București.

